

Pastoor Bert Mom van jubilerende clusterparochies

‘Pessimisme? Nee!’

Oriënteer je op Pey en benamingen als kerkdorp, lintdorp, wegdorp komen voorbij. Een kerkdorp is het zeker. En dat alweer 150 jaar. Want in 1861 werd de Cuyperskerk officieel in gebruik genomen. De parochie kijkt daar natuurlijk niet aan voorbij. Een feestjaar werd ingericht dat gaandeweg verder zal worden ingevuld. We vroegen pastoor Bert Mom naar de stand van zaken.

De midden veertiger oogt energiek. Dat is maar goed ook. Als pastoor van de parochies in Pey, Koningsbosch en Mariahoop heeft hij - naast de gewone werkzaamheden - een druk jaar. Want behalve het kerkjubileum in Pey viert Koningsbosch zijn 150 jarig parochiebestaan. Om elkaar niet in het feestvaarwater te zitten, heeft men er bewust voor gekozen de jubileumjaren niet helemaal parallel te laten lopen. In Koningsbosch ging het jaar al in januari van start, Pey begint in juni.

Verenigingsdorp

Mom heeft er geen moeite mee om het dorp te typeren: “Pey is een verenigingsdorp!”, zegt hij met overtuiging en hij vindt dat duidelijk een zegen. “Ik meen dat het een citaat is van pastoor Beeren die ooit stelde: ‘Bij God en in Pey is alles mogelijk’. Ik denk dat deze uitspraak zeker te maken heeft met het sterke verenigingsleven in het dorp. Want in een homogene gemeenschap is toch veel meer mogelijk dan een heterogene omgeving. Bovendien heeft - zo leert de geschiedenis - er altijd een sterke band tussen de verenigingen en de parochie bestaan. Bij parochiële evenementen en vieringen kunnen wij gelukkig een beroep doen op

bijvoorbeeld de muziekgezelschappen die het dorp rijk is. Als er van hun kant een verzoek naar de parochie gaat, gaan wij daar ook graag op in. Dat is een nog altijd goede wisselwerking.”

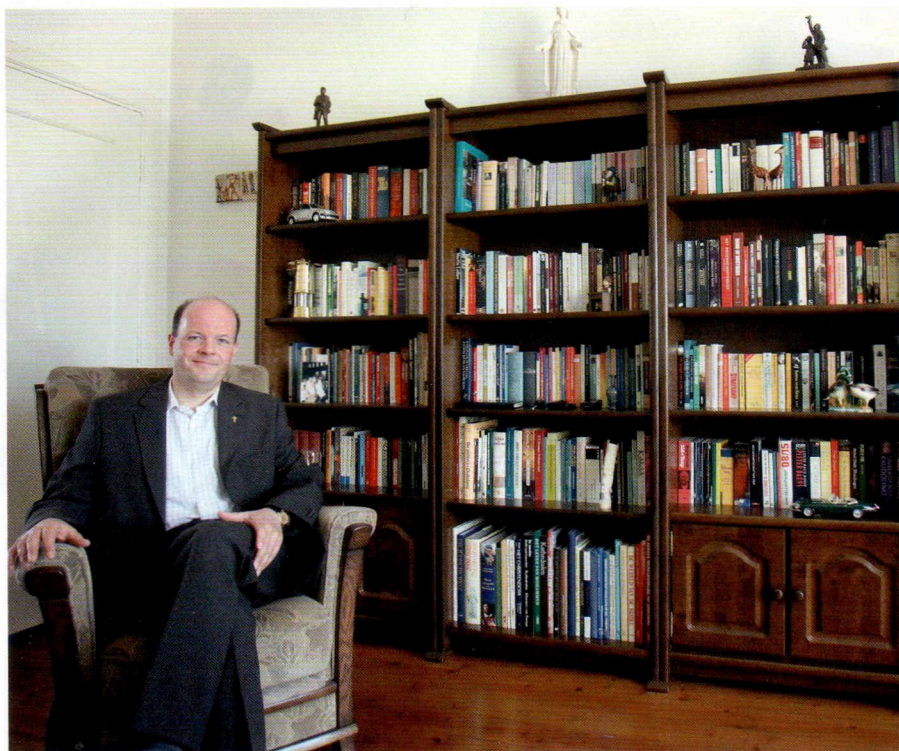
Om het jubileumjaar in de geschiedenis te verankeren werd naar iets tastbaars en zinvols uitgezien. Mom daarover: “In het kader van het parochiejubileum zochten we naar een blijvend teken om het jubileumjaar te markeren. Rondkijkend en -vragend merkten we dat er behoefte bestond aan een monumentje voor kinderen, die voor, tijdens of na hun geboorte gestorven zijn en voor wie vroeger geen mogelijkheid bestond om in gewijde grond te worden begraven. Dat heeft vaak diepe wonden geslagen in de levens van de betrokkenen. Die kinderen willen we in dat monument van de kunstenaar Sef ter Huurne eren en gedenken. Hij heeft een witte riviersteen bewerkt totdat de contouren zichtbaar werden van een moeder die een kindje in haar armen draagt. Een zuil zal het beeld dragen en ook de tekst: ‘ze zullen kinderen van God genoemd worden’. Begin juli zal dit nieuwe monument worden ingezegend.”

In het verenigingsdorp met medewerking van de fanfare natuurlijk ...

Zaaien en afwachten...

Medewerking krijgt de pastoor tot zijn vreugde ook nog altijd van de scholen in het dorp waar hij catechese geeft. Het biedt de mogelijkheid om de kinderen te leren kennen en omgekeerd. Mede dankzij deze continuïteit is de parochie een kinderkoor rijk en is de maandelijkse gezinsmis de best bezochte viering. Al blijft het wel een punt van zorg hoe de jongeren bij de parochie te betrekken. “Daarom,” zo zegt Mom, “hebben we ervoor gekozen om de huwelijks- en doopvoorbereiding binnen de eigen parochiegemeenschappen te houden. Zodat de jongvolwassenen elkaar kunnen ontmoeten, de mogelijkheid hebben om elkaar te leren kennen. In een tijd dat we langs elkaar heen aan het leven zijn, kan de parochie op die manier proberen verbindingen tussen mensen tot stand te brengen, een bindende factor zijn. Zo worden belangrijke momenten als huwelijk, doopsel, eerste communie en vormsel mogelijkheden om de geloofsgemeenschap op te bouwen. Maar uiteindelijk is het inderdaad zo dat je niet meer kunt, dan zaaien en afwachten wat er opkomt...”

Op dit moment in de geschiedenis dat het gelovig zaaigoed niet echt massaal wil gedijen, zal in Pey en omstreken het proces van schaalvergroting uiteindelijk waarschijnlijk leiden tot een samengaan van zes parochies waarvoor dan twee priesters beschikbaar zijn. Tussen alle reorganisatieperikelen door is pastoor Mom vooral op zoek naar bezieling. “We bevinden ons in een cruciaal tijdsgewricht. Qua gevoel zitten we met kerk en geloof in een neerwaartse spiraal. Maar juist nu moeten we als mensen van de kerk momenten van hoop proberen in te bouwen, het voorbeeld van inspirerende mensen voor het voetlicht brengen, zelf proberen inspirerend te zijn. Het mogen dan onzekere tijden zijn, we moeten laten uitschij-

Pastoor Bert Mom: "(...) zoals de apostelen laten zien dat wij ten diepste iets geweldigs te bieden hebben!"

nen dat we deel uitmaken van een kerk in opbouw. Waarbij ik me graag vasthoud aan het Chinese spreekwoord dat zegt: 'je hoort eerder het vallen van één boom, dan het groeien van een heel bos'."

Herkenbaar gezicht

De zes parochies zullen in de toekomst organisatorisch op één lijn moeten staan, zegt Mom. "Het zal pijnmomenten geven, maar de bestuurlijke en pastorale samenwerking biedt ook nieuwe mogelijkheden. Je kunt gebruik maken van elkaars kwaliteiten, van de sterke kanten, maar ook elkaars zwakten meedragen. Feit blijft wel dat iedere geloofsgemeenschap in ieder dorp zijn eigenheid moet houden. Door het inrichten van bijvoorbeeld een pastoraatgroep maar ook door de aanwezigheid van een herkenbaar gezicht in de parochie. Koningsbosch en Maria Hoop hebben in het verleden enkele jaren geen eigen pastoor gehad, maar mensen als respectievelijk Joseph Loete en Stina Janssen zijn daar de onmisbare aanspreekpunten geworden. Het zijn pijlers in de parochie waarop je als pastoor bruggen kunt bouwen; heb je als priester de tijd en de ruimte om te zijn wat je moet zijn: iemand die verbindingen schept, die probeert te inspireren."

In de pastorale praktijk van vandaag heeft hij daarbij gemerkt dat regelmatig een zeker omdenken nodig is van kerkelijke zijde. Want waar weinig of geen geloofskennis meer aanwezig is moet je soms mensen op een andere dan de zo lang gebruikelijke manier benaderen. "Laat mensen hun eigen verhaal vertellen. Begin niet met te zeggen wat ze moeten geloven maar vraag eerst wat ze geloven. Dan krijg je vaak de mooiste verhalen te horen. En meestal genoeg aanknopingspunten om samen dieper op levens- en zingevingsvragen in te gaan. We moeten ook zoeken naar nieuwe vormen van vieren waardoor grenzen tussen verschillende belevingswerelden kunnen worden overbrugd. Symbolen en rituelen herkenbaar maken door verbanden te leggen met het dagelijkse leven. Waar dat lukt worden rituelen, symbolen en symboliek begrijpelijk en kun je die terugkoppelen naar bijvoorbeeld Bijbelverhalen. Ik merk dat bijvoorbeeld bij doopouders. Als je ze vraagt 'waarom laat je je kind dopen', dan staan ze met de mond vol tanden. Als je ze vraagt: 'Straks sta je met je kindje in het Huis van God, wat zou je nu aan God willen vragen', dan krijg je de mooiste verhalen. Ook bij kinderen geldt dat. Stel kinderen een levensvraag, dan

krijg je zoveel diepgang dat je erover verbaasd bent. Dat is een uitstekende basis om met elkaar in gesprek te komen. Kijk, vragen over diepgang en zin zijn er ook vandaag de dag te over. Alleen: de geijkte antwoorden voldoen lang niet altijd niet meer, dan moet je proberen deze te herformuleren. Als dat lukt, dan meen ik met volle overtuiging: het is weliswaar goed om je zorgen te maken over de toekomst van de kerk, maar reden tot pessimisme? Nee!"

Het feestjaar in Pey begint op 11 juni met een gezinsviering in het Peijerdialect aan de vooravond van Pinksteren. Mom legt het verband met onze tijd: "Pinksteren betekent het begin van de kerk. Bange leerlingen zitten achter de vier muren, durven niet publiekelijk te getuigen van het geloof dat in hen leeft. Met hulp van de Geest krijgen zij die kracht wel en ze kunnen niet anders dan naar buiten treden en mensen de blijde boodschap verkondigen. Zoals de apostelen moeten wij ook laten zien dat wij ten diepste iets geweldigs te bieden hebben!"

Het jubileumfeest in de parochies van Koningsbosch en Pey willen mede dit doel dienen. Daartoe worden heel wat activiteiten georganiseerd zoals wandeltochten in de drie clusterparochies, een gezamenlijke fietstocht, avonden met inspirerende sprekers, een parochieontbijt, de parochie van Koningsbosch zal zich in een nog te verschijnen boek presenteren, de bisschop komt op bezoek en wat dies meer zij... Een berg werk brengt dat met zich mee maar pastoor Bert Mom kan tevreden constateren: "Met de organisatie van de meeste activiteiten hoef ik me niet bezig te houden. Dat wordt door de leden van de kerkbesturen en andere parochianen tot in de puntjes geregeld. In die zin is het jubileumfeest een soort voorafbeelding van de kerk van de toekomst..."

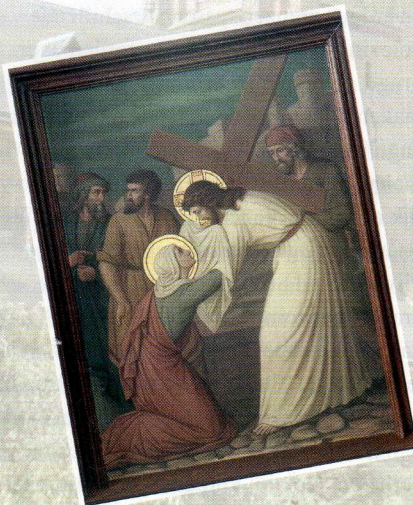
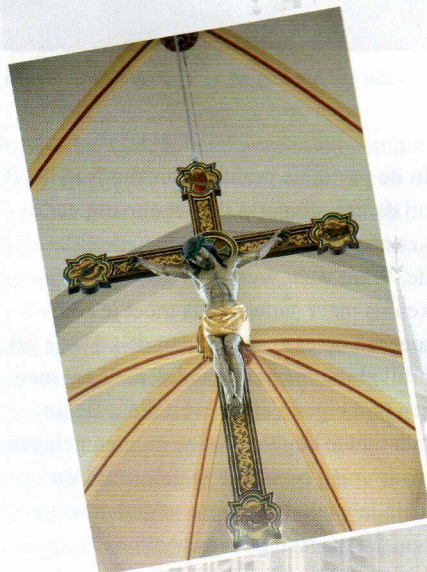
Meer info over de parochie in Pey en de jubileumactiviteiten:
www.parochiepey.nl

Voor Koningsbosch is dat:
<http://koningsbosch.nl/0/wingerd/index.htm>

Kiek oet... Pey

De naam Pey komt voor het eerst voor op een kaart uit 1803. Tot de kern Pey, behoren de wijken Hingen, Pey, Schilberg en Sleik. Samen behoren zij tot de parochie Onze Lieve Vrouw Onbevleekt Ontvangen, die werd opgericht bij Koninklijk besluit van 1859.

Inmiddels was er al een begin gemaakt met de bouw van de parochiekerk. Naar een ontwerp van de bekende bouwmeester Pierre Cuypers ontstond tussen 1856-1861 een neogotische kruisvormige basiliek. In december 1861 kon de kerk door de toenmalige bisschop van Roermond mgr. Paredis worden ingezegend. Bijna 70 jaar later werd naar een ontwerp van architect Jules Kayser de kerk uitgebreid met een linker en rechter transept. In de laatste dagen van de tweede wereldoorlog werd de karakteristieke kerktoeren vernield. Een aangebracht noodkapje op de toeren werd in 1986 vervangen door de huidige torenspits. Eind jaren negentig is de kerk grondig gerestaureerd.

TEKST FRANS VAN GALEN | FOTO'S BISKOP ROERMOND

